

мишројолий Амфилохије (Раговић)

ЉУБАВ ЈАЧА ОД СМРТИ

Кога Христос воли том својом вечном љубављу? Своје савременике, Своје рођаке, пријатеље и ученике? Свој народ? Само оне који му добро чине? Једну класу људи или једну расу? Само људе, као себи по природи сродне? Праведнике? Богате или сиромашне, здраве или болесне? – Његова љубав нема граница ни ограничења. Она је свеобухватна и свемилујућа љубав. За њу нема Грка ни Јеврејина, црнца или белца, Србина ни Немца. Она све и сва подједнако грли и свима се подједнако радује својом несмртном радошћу. По својој природи вечна и боговечна а по својствима свеобухватна и безгранична, она подједнако воли живе и мртве, праведне и грешне, људе и твари.

Само она љубав која је јача од смрти, права је и истинска љубав. А управо таква је Христова љубав. Јача је од смрти, шира и бескрајнија од васионе и свих знаних и незнаних светова. То је љубав која никога и ништа не заборава. Све што је постојало од искони до данашњег дана и све што ће постојати до краја света и века, њоме постоји и њоме се греје, њоме се испуњује одржава на равни живота. Љубав која воли садашњост а прошлост људи и бића предаје ништавилу – лажна је и демонска љубав. Таква љубав вара садашњост, одричући се и будућности. Љубав која није у стању да васкрсне мртваца и мртве свих времена и

свих светова, сама је мртвац. Љубав која не може да победи демонско зло, грех и смрт и сама се претвара у обману и привид. Презре ли било кога или било шта од творевине Божије, љубав престаје бити љубав. Љубав која није спремна да сиђе у најмрачнија подземља људске огреховљености и невиђбожне богоотуђености, никада се не може претворити у живот и светлост људима. Једино је Христос обасјао свет таквом љубављу, зато је и могао назвати себе „светлост света“. Као такавон мири и отвара гробове мртвих, обасјава срца живих обједињујући и васкрсавајући мртве и живе и испуњујући их неуништивом надом на живот вечни, и стварношћу тог живота.

Таква је Христова љубав, а кроз њега и веру у њега, и кроз живот по њему и његовим заповестима таква постаје и љубав свих оних људи на земљи који ходи његовим путем који носе његов живоносни Крст и који воле његовом љубављу. Такви су били светитељи. На такву љубав смо призвани првенствено ми који носимо његово име. Зато, онај који је Христос на земљи и који жели да буде његов у вечности нека се испуњава његовом васкрсном, вечном и од смрти јачом љубављу према свима људима и свима бићима. По тој љубави се познају и по њој ће бити препознати његови ученици и признати на Страшном суду.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ДЕВЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

св. пророк Софоније, св. Јован Ћутљиви

Лк. 17, 12 - 19, зч. 85; Тим. 1, 15 - 17, зач. 280.

прошојереј Александар (Шарјунов)

О БЛАГОДАРНОСТИ

Данашње Јеванђеље нам говори о тајни благодарења. Десет прокажених се исцелило. Један од њих се вратио да пода славу Богу и да му принесе благодарење. Зашто се, пак, нису сви они вратили Христу, благодарећи Богу за ово чудо? Зашто не девет од десет? Где су остали?

Зар свакодневно на хиљаде људи не добија исцељење, а у храму на молитви појави се тек неколико десетина. Зар не даје Бог сунчеву светлост за све људе, а тек неколико стотина му за ово приноси благодарност? Зар немају многи од људи и успешан живот и богатство и мудрост и весеље и пријатеље и децу? Где су они? Тек један од десеторице благодари Богу за све.

Ово је општа духовна губа – неблагодарност Богу и људима. Очигледно је да ова болест постаје узрок свих спољашњих несрећа, у које убрајамо и смрт. Али да ли је могуће да ова заједничка несрећа може да обухвати све? Узгред, ми не знамо ништа о десеторици губаваца, а Јеванђеље нам говори да је један од њих био

самарјанин. Знамо да су самарјани, по схватању јудеја били народ коме је спасење било сасвим немогуће, народ одбачени, народ кога су јудеји на сваки начин избегавали. И зато што Јеванђеље наглашава да је један од десеторице био самарјанин, осталих девет су по свему судећи били јевреји. Зид који је раздвајао јудеје од овога презреног самарјанина нестало је, јер их је све задесила иста несрећа. Више није имало значаја ко је какве националности, ко заузима какав положај у друштву, јер су сви били на прагу смрти. Страшна болест је све огубане сјединила.

Божији Промисао води човечанство, води наш народ ка сједињењу уједно. Да би сви стали заједно и у својој заједничкој невољи узвисили свој глас ка Господу: „Исусе, учитељу, помилуј нас!“ Међутим, овај јединствени вапај за помиловање може настати једино из јединствене вере у Онога ко има власт да исцељује од сваке смртоносне ране.

Са медицинске тачке гледишта положај десеторице прокажених

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

био је потпуно безнадежан. Само чудесна интервенција могла је да их исцели и врати у окружење здравих људи. Није постојао нико на свету ко би им дао макар и

но као сиромах стао пред Господа, молећи Га једино за милост! Уколико би, савлађујући демонску таму неверја и очајања, сви похитали у храм Божји, да се

Судије застрашују – свештеници, дакле, нека моле; власти прете – Црква, дакле, нека теши. Јер тако бива и код мале деце; учитељи децу плаше и туку, и уплакану шаљу мајкама, а мајке их, прихвативши их на своја недра, држе и грле, и отирући им сузе, љубе, и опораве им душу којој је нанет бол, и убеђују их говорећи да им је страх од учитеља користан. Па пошто су вас властодршци уплашили и увели вас у агонију, Црква, заједничка мајка свих нас, раширивши недра, и прихвативши нас са испруженим рукама, теши нас свакога дана говорећи да је користан и страх од власти, а да је корисна и овдашња утеха. Страх од власти не допушта лакомислености да раслаби човека, а утеха Цркве не пушта да га туга обори – и једним и другим Бог гради наше спасење. Јер Он је и власти наоружао (в. Рим 13,4) како би заплашиле људе обесне, а рукоположио је и свештенике, како би утешили оне којима је нанет бол; и једном и другом, заједно са Светим Писмом, учи нас и искуство самих ствари.

свешти Јован Златоуст

најмању наду. Свако ко је искусио страх од смрти, ужас потпуне изолације, очајања, остављености од свих људи, зна да вапај за милост може да изникне једино из следеће наде: неко и негде, из непознатог разлога и на непознат начин изрекне једну чудесну реч и одједном се појави зрак светлости у мрачном бесконачном људском жаду. Десет прокажених је пришло Христу и њихов је вапај био услишен.

Господ им је рекао да пођу и покажу се свештеницима. И они су поверовали Христовим речима. Али исцељење се догодило тек када су били на путу ка храму. Док су ишли, очистиши се, каже се у Јеванђељу. О када би наш народ схватио да су сва постојећа људска средства за његово спасење већ исцрпљена, већ би буквал-

покажу свештеницима, већ на путу би се догодило чудо: све би се у нашој земљи променило, како о томе непрестано говори преподобни Силуан Атонски.

Али чудо не би помогло, уколико би девет од десет прихватили исцељење на начин на који су то учинили Јеванђелски губавци – као нешто што се само по себи подразумева, мислећи да на крају крајева, пре или касније, уколико уопште постоји, Бог је дужан да их исцели. Они ово страдање нису заслужили. Уколико у свету постоји узвишенија правда, онда ово исцељење треба да се догоди. И догодило се. Они су сретни што су задобили оно за шта су молили. Али ни на крај памети им није пало да узнесу хвалу Дародавцу овога добра. Девет од десет су добили исцељење и изгубили Исцелите-

ља.

Чини се као да им је Он послужио ради достизања њихових земаљских циљева, а сада (када су задобили оно што су желели) Он им више није потребан. Благо нама, уколико ми данас, дошавши до самога краја, надамо се једино у чудо Божје. Али тешко нама уколико једино тражимо исцељење наших спољашњих невоља, избављење једино од оне невоље у којој смо се тренутно нашли, а не тражимо оно непоновљиво Чудо – самога Христа, без Кога је живот све једнако празан од чуда,

тело, узима на Себе тежину наше кривице и греха, читавог нашег обесмишљеног грехом живота и узноси на Свој Крст, да би нам даровао, не привремено олакшање од наших страдања, већ нови живот Свога Васкрсења.

Бог не тражи од нас благодарење због тога што Му је оно потребно, већ зато што је оно потребно нама. Кроз благодарење ми се истински можемо присајединити Њему и свему што је у Њему. Може бити да је нама данас више од свега потребно да се научимо да као одговор на Хри-

Смирени човек је свестан свог унутрашњег стања; али, ма колико оно било ружно, он не губи своју личност. Зна да је грешан и жалости се због тога, али не губи наду нити потири своје ја. Онај ко има свето смирење, уопште не одговара, односно не реагује на увреде. Он пристаје да му се упућују примедбе и да га други критикују, а сам се притом не гневи и не правда. Не губи равнотежу духа. Сасвим супротно дешава се са егоистом, човеком који има осећај ниже вредности. Он у почетку личи на смиреног. Ако га, међутим, неко такне, одмах губи мир и спокојство и почиње да се нервира.

Истинско смирење не говори, не смиренослови, не употребљава фразе као што су: ја сам грешник, недостојан, мањи од свих. Смирени човек се плаши да кроз смиренословље не падне у таштину. А ту благодат Божија не прилази ни близу. Напротив, благодат се налази онде где је истинско смирење, божанствено смирење, савршено поверење у Бога, добровољна зависност од Њега.

свешти Порфирије Кавсокаливити

све једнако досадан и гњили пред нашим очима. Нема значаја да ли смо у благостању или у невољама.

Многа нам чудеса Господ чини – Сам Он или преко безбројних светих Својих. Нарочито су у последња времена нашој Цркви била дарована толика чудеса, нарочито кроз Царске мученике, кроз све новомученике и исповеднике руске. У сваком је чуду милост Бога Живога, Онога Који се ради нас рађа, облачи у наше

стову крсну љубав славио Бога за све, а пре свега за велике жалости и болести, којима нас сада посећује, јер захваљујући њима ми нисмо у стању да се зауставимо на ма чему земаљском. И благодарећи њима ми почињемо да боље схватамо да једноставно не постоји другачији адекватан одговор на милост Божију осим приношења самих себе Њему у благодарење.